

Nici un petec de pământ din această țară, deci nici din economia ei, nu a scăpat de furia devastatoare a preinșilor reformatori postdecembriști. Totul este răsturnat, aproape tot ce mișcă-n țara asta a fost adus în pragul lichidării de bioterorismul tâlhăriei, trădării, nepăsării și incompetenței, pentru ca obștile viitorului să bage la scăfârlie că viața încă va fi posibilă pe aceste meleaguri, natura nefiind îmbolnăvită cu radiațiile unor bombe de mii de ori mai nimicitoare ca cele încercate pe pielea Japoniei deja culcată la pământ, dacă – desigur – se ignoră efectele mult mai năucitoare ale interminabilei noastre zaveră, care zaveră a înlocuit cu surle și trâmbițe televizate arhiștiutul bolșevism ruinător cu vag știutul prezent cancerigen, întru triumful dezastrului integral și definitiv.

Cei care cunosc cât de cât Țara Maramureșului și istoria sa, știu că ea este un ținut de legendă și dor („Cine-o zis dorului dor,/ N-ar putea dormi ușor,/ Nici pe cergă, nici pe țol/, Numai pe pământul gol”, spun uluitoarele versuri ale unui vechi cântec popular), cu oameni parcă ciopliți din piatra munților în care-și proptesc neatârnaarea, dar cu sufletele îndulcite în mierea datinilor și obiceiurilor pe care le înveșnesc cu acul și cu dalta atât în portul popular (cămăși, zadii, gubițe, cioareci, prosoape), cât și în lemnul adorabilelor bisericuțe și al porților monumentale.

De asemenea, mulți știu (ceilalți ar trebui să afle) cum că maramureșenii au fost din totdeauna neîntrecuți pomicultori și crescători de animale, ocupații care, în perioada interbelică, le-au dus faima peste mări și țări și le-au adus binemeritat belșug în case.

Unde sunt producțiile anului 1938, producții record realizate cu mijloacele mult mai rudimentare de la acea vreme, dar împlinite la gust prin stăruință și dăruire? Țăranii români de astăzi, atâția câți au mai rămas din generația în vârstă, privesc cu respect până și la producțiile raportate de activiștii regimului bolșevic și încet-încet, împinși de la spate de progeniturile ce slugăresc în străinătate, s-au obișnuit să-și cumpere toate cele din supermagazine, chit că pe galantarele pline ochi cu produse impecabil ambalate, rareori mai dau peste ceva românesc.

Căci, în acele vremuri de tristă amintire, chiar și cel mai neprietenos petec de pământ era lucrat fie din dragoste atavică față de el, fie din teamă față de dispozițiile venite de la centru de-a nu lăsa în paragină nici o palmă de teren arabil...

Nu discutăm aici modul cum era lucrat pământul (cu toată mecanizarea și chimizarea de care documentele partidului-stat făceau atâta vâlvă), nici de felul cum erau îngrijite vitele la foarte multe cooperative agricole de producție (ca la indieni, era important doar numărul lor), ori de modul iresponsabil în care era adunată, transportată, depozitată și păzită recolta. Toate acestea sunt bine cunoscute și cred că nimeni nu are interesul să nege ori să ascundă faptul că răul în întreaga agricultură românească din zilele noastre de aici își trage seva. Pentru că vrând-nevrând trebuie să admitem *legătura strânsă și de durată dintre distorsiunea moral-spirituală a producătorilor și cea economică operată de regimul comunist.*

Negreșit că prima dată a apărut distorsiunea moral-spirituală prin primele detașamente de bolșevici alogeni și de activiști. Aceștia, prin amenințări, bătăi, arestări și crime, i-au obligat pe gospodarii sadea, numiți chiaburi în planul de colectivizare, să adere la crezul lor politic de forjare a omului nou după modelul lui *homo sovieticus*, adică în timp să devină leneși, hoți și mincinoși. Într-un cuvânt, mentalitatea le-a fost profund distorsionată (la unii ireversibil), iar ei sau, mă rog, cei mai mulți dintre ei, ca să mă folosesc de inspirata expresie a scriitorului kirghiz Cinghiz Aitmatov, au devenit niște veritabili *mankurji* în lupta atroce pentru supraviețuire.

N.B. Iată ce mi-a povestit un venerabil și distins intelectual din zonă despre planul de colectivizare și metodele întrebuintate de activiști pentru realizarea, ba chiar pentru depășirea acestui plan: Țăranii insensibili la insistențele și amenințările activiștilor, erau mai întâi bătuți, apoi legați de mâini și așezați pe un scaun în fața mesei pe care se afla cererea lui de înscriere în colhozul românesc (viitoarea cooperativă agricolă de producție). Menționându-se în cerere că-i neștiutor de carte, pe nasul țăranului îndărătnic se puneă tuș, capul acestuia era aplecat de o gorilă deasupra cererii și o altă gorilă îi aplica un pumn după ceafă, astfel că la contactul violent al nasului cu hârtia rezulta o pată de tuș asemănătoare cu amprenta degetului mare...

În raportul dintre elementele binomului distorsiunii, mult mai importantă și mai periculoasă decât stabilirea primatului mi se pare a fi persistența schilodirii mentale și sufletești. S-au împlinit 25 de ani de la Decembriadă și viața grosului românilor este departe de a intra pe un făgaș normal, necum să ia un curs ascendent: de la o lună la alta, în pofida angajamentelor pe care și le-au luat și continuă să și le ia aleșii, sărăcia, șomajul și nesiguranța zilei de mâine tind statornic spre cotele disperării, iar speranța și încrederea majorității românilor în șansa noastră

de redresare, spre cele ale dezamăgirii depline.

Ce-i de făcut, în condițiile în care agricultura românească este plânsă și nu prea de oficiali pentru milioanele de hectare lăsate în paragină, dar este evident că-i dusă la groapă de resturile țărănimii îmbătrânite, și în condițiile în care însăși România a intrat în groapă cu multele miliarde împrumutate pentru cumpărarea alimentelor de bază? Căci la mijloc nu-i doar o banală manevră politică de felul *panem et circenses*, adică umplu mașul poporului și-i ofer circ (cel mai adesea la televizor) pentru a mă lăsa să-mi fac mendele, chipurile că în acest mod ticălos și primitiv îl conduc. În joc este viitorul acestei nații și imaginea României, așa cum este ea percepută de străini – drept o țară înzestrată de Dumnezeu cu toate darurile Sale (România era numită Grădina Maicii Domnului de către papa Ioan Paul II), însă populată, dar mai ales condusă de niște lichele care se zbat din răspuțuri să o stoarcă de vlagă. Cândva, un oficial european făcea următoarea afirmație despre România, locuitorii și conducătorii ei: „Aveți o țară atât de frumoasă și bogată, încât oricât vă străduiți nu puteți s-o distrugeți”...

Răul din minți, prin urmare, este adevărata cauză a jalnicului paradox cu care se confruntă România și care o așază la coada țărilor din Uniunea Europeană – atâția oameni săraci într-o țară încă așa de bogată!

În aceste condiții, în atenția guvernanților ar trebui să stea politicile grabnice și realiste pentru întinerirea forței de muncă din agricultură prin înființarea de cât mai multe microferme, fie prin investiții autohtone (desigur, cu largul sprijin al Executivului, cam așa cum au demarat japonezii în 1867 formidabila lor Restaurație Meiji), fie prin atragerea investitorilor străini (dar îngreunând până la imposibil pentru străini procesul de cumpărare al pământului românesc!), fie – procedeul cel mai rentabil – urmând ambele căi.

Agricultura din Maramureșul Voievodal poate și trebuie să fie pusă pe picioare prin protejarea livezilor care au mai rămas și prin extinderea acestora, respectiv prin apariția de noi ferme de animale (cornute, cabaline, ovine, porcine) și a fabricilor pentru procesarea cărnii și laptelui. În paralel trebuie luate măsuri pentru îmbunătățirea fondului genetic, astfel încât să crească numărul exemplarelor valoroase de lapte, carne, lână și ouă, acțiune care trebuie condusă cu multă atenție, altminteri se distruge fondul genetic al șeptelului autohton, firește, dacă acesta nu-i deja distrus (așa ca în Apusul Europei) prin frecvența și intensitatea încrucișărilor.

Precizez că la Sighetu Marmăției era cu ani în urmă, mai exact până la Decembriadă, o modernă Stațiune pentru Cercetarea și Ameliorarea Rasei Brune, singura de acest tip din țară

Scris de George Petrovai

Vineri, 27 Februarie 2015 19:09 - Ultima actualizare Vineri, 27 Februarie 2015 19:18

și, după părerea specialiștilor, unicat în Europa. Din păcate, așa ca multe alte stațiuni pentru ameliorarea și adaptarea soiurilor de plante și a raselor de animale la condițiile climaterice din țara noastră, și stațiunea sigheteană a fost mătrășită de elanul devastator al „revoluționarilor” puși pe căpătuială.. .

AUTOR: George Petrovai

18.02.2015

www.sighet-online.ro